

Arrest

nr. 156 620 van 18 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2015 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 24 oktober 2014 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer op basis van artikel 40, §4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 april 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 51 § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verklaring van inschrijving, ingediend op 24/10/2014 door [...], om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft de aanvraag gedaan als werkzoekende (artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15/12/1980). Haar aanvraag werd op 19/02/2015 door de gemeentelijke autoriteiten geweigerd d.m.v. een bijlage 20 om reden dat zij binnen de gestelde termijn van drie maanden geen enkel stavingsstuk had voorgelegd. Deze beslissing werd haar ter kennis gebracht op 27/02/2015.

Vervolgens heeft betrokkene attesten van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB voorgelegd dd. 31/10/2014, 17/11/2014 en 26/02/2015 samen met een kaartje van 'Forum Jobs', een inschrijvingsfiche bij 'Daoust Intérim' dd. 13/01/2015 en een 3-tal sollicitatiebewijzen.

Nadien heeft zij een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur voorgelegd in het kader van de dienstencheques (van 25/03/2015 tot 26/03/2015) met wekelijkse prestaties van 6 uren.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene na 2009 opnieuw door een werkgever werd gemeld van 25/03/2015 tot 27/03/2015 en van 06/04/2015 tot 24/04/2015. Het gaat hier telkens om weekcontracten. Bij verder onderzoek blijkt zij in deze weken respectievelijk 7 uren, 6 uren en 8 uren gewerkt te hebben. Uit navraag bij de werkgever blijkt dat deze tendens zich verder zal blijven doorzetten, namelijk weekcontracten met wekelijkse prestaties van gemiddeld 7 uren.

Dergelijke prestaties worden beschouwd als marginale activiteiten. Aan een marginale tewerkstelling kan geen verblijfsrecht worden ontleend.

Betrokkene kan derhalve als werknemer de verklaring van inschrijving niet genieten.

Ook als werkzoekende kan zij niet toegelaten worden tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Zij heeft weliswaar voldaan aan 1 van de voorwaarden van artikel 50 § 2, 3° van het K.B. van 08/10/1981 door het voorleggen van een attest van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB en sollicitatiebrieven. Zij heeft echter niet aangetoond een reële kans te maken op een volwaardige (niet-marginale tewerkstelling). Er mag hierbij niet uit het oog verloren worden dat betrokkene hiervoor ruimschoots de tijd en de mogelijkheid had om dit te realiseren. Zij verblijft hier reeds meer dan 7 jaar en heeft in deze tijdsperiode 3 aanvragen ingediend om de verklaring van inschrijving te bekomen. Twee van deze aanvragen werden geweigerd en een derde heeft geresulteerd in de afgifte van de E kaart. Aan dit verblijfsrecht werd echter ook een einde gesteld omdat zij niet meer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden en een overmatige belasting vormde voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Onderhavige aanvraag is dus de 4de poging van betrokkene. In deze omstandigheden kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene onvoldoende tijd heeft gehad om op zoek te gaan naar een volwaardige job.

Tijdens de ganse verblijfsduur heeft zij nauwelijks anderhalve maand gewerkt in 2009, de hierboven vermelde tewerkstelling buiten beschouwing gelaten. Inmiddels zijn bijna 6 jaar verstreken terwijl betrokkene zo goed als geen vordering gemaakt heeft op de Belgische arbeidsmarkt.

Het administratief dossier van betrokkene bevat geen enkel element dat getuigt van een oprechte wil en motivatie om een volwaardige tewerkstelling te bekomen. Een loutere inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, bij een interimkantoor en een paar sollicitaties kunnen bezwaarlijk bestempeld worden als een actieve zoektocht naar een volwaardige job.

Het is derhalve niet onredelijk te stellen dat de reële kans op een volwaardige tewerkstelling niet blijkt uit het administratief dossier.

Overeenkomstig artikel 7, eerste alinéa, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende, aangevraagd op 24/10/2014 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan artikel 40, §4, 1°, van de vreemdelingenwet samengelezen met artikel 50, §2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 21 en 45 §§1 en 2 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en van artikel 42, tweede lid van de vreemdelingenwet juncto het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij licht het middel toe als volgt:

“A: Met betrekking tot de beslissing weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.2.1 middel: Schending artikel 40 par. 4 1° Vw in samenlezing met artikel 50 par. 2 3° Vb juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 21 en 45 par. 1 en 2 van het verdrag van de werking van de Europese Unie en artikel 42 lid 2 Vw in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar de wettelijke bepalingen:

Artikel 40 par. 4 par. 1 stelt:

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° Hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomst om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoeker past deze regel toe op zijn situatie:

- Voorwaarden van artikel 41: geen probleem
- Werkzoekend. Inderdaad verzoeker heeft zich ingeschreven bij de VDAB, heeft sollicitatiebrieven voorgelegd en heeft inderdaad opeenvolgende tijdelijke contracten voorgelegd met betrekking tot arbeid in het kader van de dienstencheques.

Artikel 50 par. 2 3° Vb stelt:

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de VDAB of kopieën van sollicitatiebrieven

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en de duur van de werkloosheid

Verzoeker past dit eveneens toe op haar situatie:

a) Verzoeker heeft zich inderdaad ingeschreven bij de VDAB.

b) Verzoeker heeft met haar arbeidsovereenkomsten voor bepaalde duur in het kader van de dienstencheques aangetoond dat zij inderdaad werk heeft gevonden.

Verzoeker stelt aldus vast dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 50 par. 2 3° Vb in toepassing van artikel 40 par. 4 1° Vw.

Het motief dat het alhier zou gaan om marginale tewerkstelling waarin een verblijfsrecht kan worden ontleend kan niet worden weerhouden.

Ten eerste is verzoeker net begonnen als poetsvrouw bij dienstencheques. Het is namelijk zo dat de personen die beginnen te werken in het kader van dienstencheques eerst weinig opdrachten ontvangen. Indien de gebruikers van de dienstencheques tevreden zijn over de diensten van verzoeker zullen haar bazen haar meer opdrachten verlenen. Indien er na verloop van tijd geen klachten komen over verzoeker zal haar arbeid kunnen evolueren tot voltijdse betrekking.

Met het motief dat verwerende partij navraag heeft gedaan bij de werkgever kan niet weerhouden worden. Uit de bestreden beslissing blijkt helemaal niet dat zij navraag hebben gedaan bij de werkgever. Er wordt in de bestreden beslissing NIET gesteld op welke dag zij contact hebben opgenomen, met wie zij contact hebben opgenomen, ... Conform artikel 2 en 3 dient deze essentiële gegevens zich te bevinden in de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet nagaan met wie verwerende partij gesproken heeft en op welk tijdstip zonder het administratief dossier te raadplegen.

Dit is een schending van de wet van 29 juli 1991. Een substantiële vormvereiste is aldus geschonden.

Het middel is derhalve gegrond.

Verwerende partij stelt dat uit marginale tewerkstelling geen verblijfsrecht kan worden ontleend.

Verzoeker is het met deze stelling oneens omdat het in strijd is met de geest van artikel 45 VWEU.

Verzoeker werd daarin bijgetreden door arresten van het Hof van Justitie. Verzoeker verwijst naar het oude arrest LEVIN vs The Netherlands dd 23 maart 1982. Het beschikkend gedeelte van het arrest stelt: The provisions of community law relating to freedom of movement for workers also covers a national of

a Member State who pursues, within the territory of another Member State, an activity as an employed person which yields an income lower than that which, in the latter State, is considered as the minimum required for subsistence.

Bovendien kan verzoeker eveneens verwijzen naar het arrest Lawrie-Blum vs Land Baden-Württemberg dd. 3 juli 1986. In dit arrest wordt verwezen naar het arrest Levin. Ten eerste dient het begrip arbeider 'worker' must be interpreted broadly en in overweging 17 stelt het hof: That concept must be defined in accordance with objective criteria which distinguish the employment relationship by reference to the rights and duties of the persons concerned. The essential feature of an employment relationship, however, is that for a certain period of time a person performs services for and under the direction of another person in return for which he receives remuneration;

Dus: verzoeker heeft wel tijdelijke contracten die worden verlengd. Verwerende partij stelt zelf dat deze tijdelijke contracten niet zullen worden stopgezet (zie beslissing uit navraag bij de werkgever). Het is duidelijk dat zij onder het gezag werk van haar werkgever en dat zij hiervoor een loon ontvangt (arrest Lawrie-Blum) en uit het arrest Levin volgt dat zij een inkomen kan verwerven dat lager is dan hetgeen vastgesteld is geworden door het sociaal bijstandstelsel in het gastland. De eerste overweging in het arrest stelt: Community law does not exclude from the scope of Article 48 of the Treaty (bij nieuwe nummering VWEU is dit artikel 45) persons whose work does not provide them with income which is at least equal to the minimum income in the host country.

Verzoeker stelt aldus volledig terecht vast dat er in casu een schending optreedt van artikel 45 van het VWEU dat stelt: Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij. Daarbij dienen alle barrières door verwerende partij te worden weggewerkt teneinde het vrije verkeer van werknemers mogelijk te maken.

Bovendien stelt 42 lid 2 te worden nageleefd. Dit lid stelt: Indien aan de voorwaarden betreffende de stabiele en regelmatige bestaansvoorwaarden bedoeld in artikel 40 bis par. 4, tweede lid en artikel 40 ter, tweede lid niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling EN door elke Belgische overheid.

Verzoeker stelt vast dat de minister dus alle bescheiden dient op te vragen. Het zal verwerende partij toch niet ontgaan dat verzoeker samenleeft in het gezin Aladar HUDI met zijn echtgenote, zoon, 2 stiefzonen. Derhalve dient verwerende partij rekening te houden met de inkomsten die de personen waarbij verzoeker verblijft genereren. Deze personen hebben misschien inkomsten die ruim hoger zijn dan het sociaal bijstandstelsel zodat verzoeker niet in het sociaal bijstandstelsel valt gezien zij een gemeenschappelijke huishouding heeft met de andere inwoners.

Het is aan de minister, zoals artikel 42 lid 2 in fine stelt, om alle bescheiden op te vragen. In de beslissing is hierover niks terug te vinden ondanks artikel 42 lid 2 in fine dit aan de minister oplegt. Een schending van artikel 42 lid 2 in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verplichting op dat verwerende partij alle informatie verzameld, deze bestudeert om hieruit een redelijke beslissing te distilleren. Verwerende partij weet maar al te goed dat de volledige huishouding van Aladar HUDI niet overleefd van het sociaal bijstandstelsel.

Het middel is derhalve gegrond wegens schending van artikel 45 VWEU en artikel 42 lid 2 Vw en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. Verzoekster voert aan dat zij recent is begonnen werken als poetsvrouw in het systeem van dienstencheques. Derhalve zou zij nog niet veel opdrachten hebben en zou er pas na verloop van tijd sprake zijn van meer opdrachten die kunnen evolueren tot een voltijdse tewerkstelling. In de mate verzoekster de Raad poogt te overtuigen van haar werkwillegheid, moet vooreerst worden opgemerkt dat het de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet toekomt om zijn oordeel in de plaats te stellen van de bestreden beslissing. Verzoekster toont met haar uiteenzetting dat zij sedert kort werkt in het systeem van dienstencheques op zich niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste of kennelijk onredelijke motieven. Daarbij moet gewezen worden op het geheel aan vaststellingen in de bestreden beslissing, zoals, onder meer, dat zij sedert 2009 in België verblijft, in 2009 slechts anderhalve maand werkte, dat aan een haar reeds eerder toegekend verblijfsrecht een einde werd gesteld wegens de onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel, dat haar huidige aanvraag een

eerste maal werd geweigerd op 19 februari 2015 omdat zij geen enkel stavingstuk had neergelegd en ten slotte dat zij thans slechts een -zeer recente- tewerkstelling attesteert van 6 à 8 uur per week.

Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing niet vermeldt op welke dag navraag werd gedaan bij de werkgever, blijkt uit het administratief dossier dat er een “*synthesedocument telefoongesprek*” werd opgesteld op 23 april 2015 waarin haar werkgever meedeelde dat verzoekster met een ritme van 6 à 8 uren per week zal blijken werken. Dit motief van de bestreden beslissing vindt aldus steun in het administratief dossier. Het feit dat naar dit telefoongesprek werd verwezen zonder daarbij uitdrukkelijk te datum ervan op te nemen in de beslissing zelf is niet van aard afbreuk te doen aan dit motief dat op eenvoudige wijze kan teruggevonden worden in de stukken van het administratief dossier. Verzoekster, die aldus kennis heeft genomen van dit motief, betwist bovendien geenszins de juistheid van deze vaststellingen, die er slechts toe strekken verzoeksters eigen verklaringen te bevestigen.

Verzoekster betwist aldus geenszins dat haar tewerkstelling marginaal is, maar betwist dat een marginale tewerkstelling niet kan leiden tot een verblijfsrecht, daarbij verwijzend naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie, inz. *Levin t. Nederland* van 23 maart 1982 en het arrest *Lawrie-Blum t. Land Baden-Württemberg* van 3 juli 1986, waaruit blijkt dat het feit dat het inkomen lager is dan de grens voor sociale bijstand, niet volstaat om de werknemer uit te sluiten van het recht op vrij verkeer. Zij wijst verder op artikel 42, lid 2 van de vreemdelingenwet dat in geval van weigering een behoeftenanalyse voorschrijft. Zij wijst daarbij op het feit dat haar gezinsleden ook over een inkomen kunnen beschikken en dat het aan de verwerende partij toekwam om alle bescheiden daarover op te vragen.

2.1.3. Niet betwist is dat verzoekster na 2009 opnieuw door een werkgever werd gemeld van 25 maart 2015 tot 27 maart 2015 en van 6 april 2015 tot en met 24 april 2015. De bestreden beslissing stelt vast dat het gaat om weekcontracten waarbij na verder onderzoek bleek dat zij in die weken respectievelijk 7 uren, 6 uren en 8 uren werkte.

Daar waar verzoekster aanvoert dat ook een marginale tewerkstelling recht kan geven op verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat het begrip “werknemer” ruim moet worden uitgelegd, met name als “iemand die gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag prestaties levert en als tegenprestatie een vergoeding ontvangt.” Het Hof van Justitie benadrukt dat het vrij verkeer van werknemers slechts wordt gewaarborgd aan personen die een werkzaamheid van economische aard verrichten. Met andere woorden: het vrij verkeer van werknemers geldt slechts voor het verrichten van reële en daadwerkelijke arbeid, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken (HvJ 23 maart 1981, nr. C-53/81, Levin, punt 17; HvJ 13 april 2000, nr. C-176/96, Lehtonen, punt 44; HvJ 6 november 2003, nr. C-413/01, Ninni-Orasche, punt 26).

Verzoekster betwist niet dat haar economische activiteiten slechts een marginaal karakter hebben. Met haar standpunt dat ook deze marginale tewerkstelling het recht op verblijf moet openen, toont zij niet aan dat de beoordeling dat verzoekster onvoldoende is om als werkzaamheid te beschouwen die valt onder het toepassingsgebied van de bepalingen betreffende het vrij verkeer van werknemers, kennelijk onredelijk is. Voor zover verzoekster aanvoert dat zij voldoet aan het statuut van werkzoekende werd in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom zij geen bewijs levert van een reële kans op tewerkstelling die niet marginaal is. Met de uiteenzetting dat haar opdracht kan worden uitgebreid indien haar opdrachtgevers tevreden zijn, werpt zij louter een hypothese op die niet van aard is de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Daar waar verzoekster tot slot nog verwijst naar artikel 42, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat zij zich niet op voormeld artikel kan beroepen. Artikel 42, tweede lid van de vreemdelingen legt immers een verplichting op om een behoeftenanalyse uit te voeren in de gevallen voorzien in 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, terwijl verzoekster een aanvraag indiende om een verblijfsrecht te genieten in de hoedanigheid van werkzoekende en dit op grond van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2 van de vreemdelingenwet en van artikel 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Zij licht het middel toe als volgt:

“B: Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder dat de hoofdzaak de bijzaak volgt. Schending van artikel 7 eerste alinéa 2° en artikel 45 VWEU

Verzoeker is van oordeel dat het bevel om het grondgebied onlosmakelijk verbonden is met de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf.

Derhalve is het bevel een bijzaak bij de beslissing die een einde stelt aan het verblijf dat de hoofdzaak is.

Het juridisch algemeen principe is echter dat de bijzaak de hoofdzaak volgt. Dus indien de hoofdzaak dient te worden vernietigd (de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden) dient ook het bevel om het grondgebied te worden vernietigd.

Verzoeker verwijst immers naar het eerste woord in artikel 7 namelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...

Welnu verzoeker kan zich beroepen op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag met name het Verdrag met betrekking de Werking van de Europese Unie in het bijzonder artikel 45 VWEU. Dit artikel stelt expliciet dat iedere burger van de Unie het recht heeft op vrij op het grondgebied van een lidstaat te verblijven en zich er te verplaatsen.

In casu van verzoeker kan verwerende partij geen bevel verlenen aan verzoeker op grond van artikel 7 Vw. Hiervoor bestaat er een andere wettelijk principe. Het is niet aan verzoeker om dit ander wettelijk principe hier naar voor te schuiven.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt ingegeven op basis van artikel 7 is dit fout. Het middel is derhalve gegrond."

2.2.2. In de mate verzoekster aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd omdat het steunt op een onregelmatige beslissing, blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat de onwettigheid van de bestreden beslissing niet werd aangetoond. Het eerste onderdeel is aldus niet dienstig.

Waar verzoekster nog verwijst naar artikel 45 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, blijkt inderdaad dat de burgers van de Unie het recht hebben zich te verplaatsen, evenwel is het recht beperkt tot drie maanden. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de termijn van drie maanden werd overschreden, zonder dat een verblijfsrecht van langer dan drie maanden werd toegekend. Deze vaststelling wordt door verzoekster niet betwist.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT